

ספירת העומר ויום העצמאות

ספר ויקרא פרק כג

(ט) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (י) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תֵבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְקִצְרְתֶם אֶת קִצְרֵיהָ וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְרֵיכֶם אֶל הַכֹּהֵן: (יא) וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרִצְוֹנְכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת וַיִּנְיֶפוּ הַכֹּהֵן: (יב) וְעָשִׂיתֶם בְּיוֹם הַנִּיפְכֶם אֶת הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים בֶּן שָׁנָתוֹ לַעֲלֹה לִידֹד: (יג) וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן אִשָּׁה לִידֹד כִּיחַ וְנִסְכָּה יַיִן רְבִיעִית הֵהִיז: (יד) וְלֶחֶם וְקִלִּי וְכֹרֶמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הַבֵּיאְכֶם אֶת קֶרְבֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֲקֵת עֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: (טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאְכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: (טז) עַד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ תְּמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִידֹד:

באר יוסף פרשת אמור

הענין בזה כי כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר הוריד להם הקב"ה המן יום יום עומר לגולגולת לחם מהשמיים, ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר. וביום השישי נתן להם לחם משנה שני העומר לאחד.. ירד להם המן ישר מן השמים מוכן ומזומן תיכף לאכילה, ואף שהיה מאכל גופני שטועמים בו כל הטעמים היה ג"כ מזון רוחני לחם אבירים שנבלע בכל האיברים. וכל זה בא לידם בלי שום עזר וסיוע מבן אדם אלא ישר מן השמים, והיו עוסקים בתורה ועבודת השי"ת במנוחה ושלוחה בלי שום עמל וטורח לפרנסתם ומחייתם. ובזה ראו כולם והכירו וידעו נאמנה כי הכל בא להם מיד השי"ת שהוא הזן והמפרנס ומכלכל אותם בכבוד ונחת. וכן התמיד הדבר ארבעים שנה במדבר הגדול והשמם באין חריש וקציר ושום צמח, כדי להשריש בלבם האמונה הטהורה והבטחון החזק כי השי"ת הוא המשגיח על כל בריותיו מקטנם ועד גדולם ולזונם ולתת להם כל צרכיהם.

אבל עכשיו כשינסו לארץ ויפנו איש איש לנחלתו ולשדהו לעבדה בחרישה וזריעה וקצירה ודישה וכל עבודה בשדה. והארץ תתן יבולה ועץ השדה יתן פרויו ויתברך במעשה ידיו, ועל ידי זה אפשר שלפי הטבע תתרופף מעט מעט האמונה ויחלש הבטחון הלך וחסר. וברבות הזמן יוכל לעלות על דעת האדם ח"ו לומר כי בכח ובחיל יגבר איש ויד חרוצים תעשיר לאסוף הון רב. ולכוננה זו קראה התורה את הקורבן הזה בשם עומר, שיהיה לזכרון המן שהיה במדבר מידת העומר לגולגולת... לאמור דזה העומר של שעורים שהוצאנו מן הארץ ע"י עבודה ועמל ורוב טורח ויגיעה- אנו מודים ואומרים שהוא כולו להשי"ת בורא שמים וארץ וארבע רוחות ורק לה' הארץ ומלואה. וכמו עומר המן שהיה יורד מהשמים היה כולו מהשי"ת, כן גם העומר הזה שאנו מקריבים אנו מיחסים ומכירים שהוא כולו מיד ה' המוציא לחם מן הארץ להחיות בהם נפש כל חי.

ספר יהושע פרק ה

(י) וַיִּחַנו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגִלְגָל וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בְּעָרֶב בַּעֲרָבוֹת יְרִיחוֹ: (יא) וַיֹּאכְלוּ מֵעֵבֹר הָאָרֶץ מִמִּחְרַת הַפֶּסַח מִצּוֹת וְקִלְיֵי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה: (יב) וַיִּשְׁבֹּת הַמֶּן מִמִּחְרַת בְּאֶקְלָם מֵעֵבֹר הָאָרֶץ וְלֹא הָיָה עוֹד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן וַיֹּאכְלוּ מִתְּבוּאֹת אֶרֶץ כְּנָעַן בַּשָּׁנָה הַהִיא:

רש"י יהושע פרק ה פסוק יא

(יא) ממחרת הפסח - יום הנפת העומר שהקריבו עומר תחלה, ומז' באדר שמת משה שפסק המן היו מסתפקין עד עכשיו ממן שבכליהם שלקטו בשבעה באדר

(יב) ולא היה עוד לבני ישראל מן - לפיכך, ויאכלו מעבור הארץ, אם היה להם מן לא היו אוכלים מן התבואה, שהמן היה נוח להם, משל אומר לתינוק מפני מה אתה אוכל פת שעורין, לפי שאין לי פת חטין, לכך נאמר: ולא היה עוד וגו':

